

PAPOTU

ELS FERROVIARIS

—Be, be; després de passejarvos en ferrocarril, amunt y avall, 17 hores diàries, y cobrant en lloc de pagar, encare vos queixeu?

Gran èxit de totes les noves atraccions

Elegantíssim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Esplèndit bar : Teatre Cine

SATURNO PARQUE

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la rissa.—Tobogan amb ascensor de 3 canals.—Laberinto amb escala diabòlica.—Carroussel parisién.—Trapeçis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocaril miniatura.—Tirs de colom automàtics y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcántara.

Entrada de passeig, 0,10 ptes. = Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

OLYMPIA AVANS GAYARRE

==== Proximament
notables debuts =====

GRAN EDEN CONCERT

==== MUSICH - HALL PARISIEN =====

LA RABASSADA

Diversions varies

NOVA EMPRESA

Proxims aconteixements

HIPOTEQUES

Desde el 4 y $\frac{1}{2}$ per 100 al any. — LLETRES a propietaris. — Ràpida y reserva.

Casa MARTÍ: Vidre, 10, entressol, cantonada a Escudillers, de 11 a 1 y de 6 a 8.

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta día y nit

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajos nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27 (Antigua Paloma)

Esplèndit saló el més gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit, essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit

El servei a càrreg de simpàtiques camareres.

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Concert tarde y nit.

Debut de NURIA MARSAL
EXIT DEL TRIODELMONTE
GRANS NOVETATS

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

¡DELIRIUM TREMENS!

1.ª tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

Centre de venta al per major
de periódics y setmanals y
==== tota classe de llibres =====

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metàl·lic.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 55

Hores de 6 à 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre Ptas 2

ESTRANGER Page anticipat 3

Deix treballs publicats en son responsabilitat els seus autors.—No's tornem els originals.

PAPITU

Tristes reflexions d'un home, al qual feien mal els peus y seguia un enterro

Don Joan, l'inclit passamaner, vegé morir la seva esposa. Vegé morir més tard la noia; el noi, aquell abalot, s'en anà a Amèrica.

Don Joan tenia el seu passament, tret de la passamaneria; així quan volgué dir: prou!, va poguer dirho.

Y un dia tancà la botiga pera no obrirla; y a la nit, al cafè, acabats els vint tantos de dominó, parlà així:

—Peret, porta beure y cigarros pera tothom.

—Y are, don Joan?

—Beguín y fumin, amics meus; es la última vegada que'ls obsequio. A Barcelona s'entén. Are, si volen venir a Cabrera sempre hi tindran una casa, un llit y un amic a la seva disposició.

Amb això, aníminse senyor Quimet, don Josep, amic Antón y tu també Peret. Uns dies al camp rejoveneixen. Mai faltarà un pollastre o un conill.

Y com va dirho ho va fer; en l'essent demà marxà cap a Cabrera y allí s'establí pera sempre més.

Lo primer que feu en el poble, fou treure's les sabates calarsar-se unes espadenyes. Mai més obra de pegot amprà dels seus peus.

Sempre d'espadenya, com si fos un mosso de l'esquadra, corregué anys y mesos per les costes de Sant Mateu.

Un dia va arribar-li una carta. Don Josep anunciava a don Joan la mort del senyor Quimet. Després el convidava a l'enterro.

Don Joan encarregà a la masovera que fes una floridíssima corona.

De bon matí va llevar-se. Seguidament s'afeitá, després se vestí de negre, després prengué la corona. Se'n anava.

La masovera li digué:

—Don Joan, don Joan: aont va amb espadenyes?

—Carai!, sí qu'es veritat!

Y entrà lleuger a casa.

Després sortí amb botines; unes botines que feia dos anys se ressecaven al rebost.

La tartana havia sortit ja. Don Joan tingué de baixar peu la riera.

Prengué bitllet, pujà al tren, y s'adonà de que li feien mal els peus.

Ell prou s'hauria descalsat; pro, qué dirien els veïns?

Y aquells peus que s'inflaven, y aquells dits de peu eren torment; y aquell senyor Josep qu'era mort y al al s'havia d'enterrar?

L'home se sentí Scévola, y aguantá el dolor com el má. Inclusiu feu enllustrarse els objectes de torment y una propina.

Després se trasladá al domicili del seu difunt amic. Aquest havia quedat molt natural. La familia, com si volgués totres del mort y de qui el vetlla, li havia posat la vara d'arcalde de barri assobre la panxeta: una panxeta rodona con mitj formatge de bola.

Don Joan contemplá una estoneta al seu amic difunt. Després digué:

—Y cóm ne sabia de jugar al dominó; en cap-y-cues era un mestre!

Seguidament se trasladá a la sala. Li donaren una tassa de caldo y un got de vi. S'assequé en una cadira y trová que les sabates li feien mal igual que al tren.

Pro un mal creixent, un mal que no s'explica amb paraules; una cosa d'aquelles de ferte asseure en un portal; d'anar descals com un peixeter; d'alsar are un peu y are un altre peu, com si tinguessis rabioses ganes de orinar.

Cantaren els capellans abaix, la gent s'alsá y tregueren al senyor Josep amb els peus cap endavant, com es de consuetut fer amb els morts.

A don Joan l'enganxaren a una cinta que penjava del cotxe de morts.

Els peus li feien més mal cada vegada. Semblava com si els tingués sucats amb sulfurant.

Don Joan anava pe'ls carrers saltant com una perdiueta. Entre sí deia:

—Ja hi som. Aguantá, Joanet, ja hi som.

Pro, cal Primer les cantarelles dels capellans, després lo que indigná de veres a don Joan:

—Si tenim d'anar al cementiri vell, per qué tirem per l'altre costat?

—Es la costum...

—Qué costum ni costums! Aixó es una bestiesal

Deixá la cinta finalment. S'assequé en un banc. Se descalsá, y amoixantse'ls peus deia:

—Pobrets, pobrets, pobrets! Pera servos anar a mar, vos fan caminar cap a montanya. Perque planyem al amic mort, fan qu'ens tinguem de plányer nosaltres.

Tal Tal Tal Tornem al poble.

En el Paradís

—Per qué Adam se deixá convencer tan aviat en menjar la poma?

—Perque ja estava tip de menjar peres.

Carnet de la setmana

(Imprescindible pera tot veritable llegidor de PAPITU).

Diumenge, 22.—Gallo a la Plassa Nova. Aparició en un palc del famós *Max-Linder*. La corrida fluixa. Els berrets de palla semblen rentats amb escumbraries.—Solemne aparició en l'*Edén* de la deua *Napierkowska*. En *Faume*, nostre gran amic, li fa gran reverència.—Comensen els nois de casa bona a deixar-se patilles de mosso d'esquadra y a afeïtar-se aquell menut y retallat bigot, que semblava un respall de les dents.—Nostre admirat *Don Casto Fabaloyes*, n'es arribat a Barcelona.—Comensen els exercicis espirituals en *La Unió Ferroviaria*. Sembla qu'aviat farán feina.

Dilluns, 23.—Al carrer del Hospital, prop del Padró, ha plegat per ordre de l'autoritat una acreditada lleteria ont munyien la llet un bell pomet de nenes de catorze a divuit anys, es a dir, aquelles qu'avans ne deïem menors y avui quasi be son jamonas. La botiga prosperava, y segurament per petites envejes d'altres lleteries fou denunciada y ha tingut que tancar les portes. Es lo que deïa la mestresa: —*Y quina mala llet!*—El savi doctor *Don Didac Ruiz* estrena una esplendent faixa vermella, originaria d'un dels més antics jándalos. Malgrat aquesta estrena, el fantàstic *Didac* continua-

rá els manifestos titolats *Los bellos dementes de aquí*.

Dimars, 24.—A un repórter d'un diari de la nit que va anar a interviuar a n'en *Max-Linder*, diuen que la *Napierkowska* li va dir: —*No se qué li venen a Barcelona a n'aquest home...* Y nosaltres que'ns creïem qu'era irresistible per les dames!... Adeu, prestigil!... —*Gallo*, sublim en la Plassa Nova. En un palc apareix l'aplaudit actor *Ricardet Calvo*. Li fan una ovació com si acabés *En el coseno de la muerte*, del divertit autor Echegaray.—Els innombrables admiradors de la *Merçeneta de Gracia* (boulevard Vertrallans), l'obsequien en celebració de la seva diada amb una opulenta polvera.—Al bell punt de les dotze, els carrilaires tanquen les aixetes.

Dimecres, 25.—Ja hisom. Apertura de les magnífiques festes organitzades per *La Unió Ferroviaria*, a les que son invitats per arrelargo el Govern, els accionistes de la M. Z. A., les forces vives del país, etc., etc. PAPITU té'l sentiment de comunicar al digne *Sr. Ribalta* que no pot disposar de mil-lions pera ajudar a la vaga, que poden creure ben be que'ls d'aquesta casa ho faríem de tot cor, com sentírem moltíssim qu'en *Ribalta* y els seus admirables companys de causa s'enfadessin y prenguessin a mal el que nosaltres, convertintnos en esquirols, haguem organitzat el segeünt servei de trens que posem a disposició del públic:

SERVEI ORGANISAT PER PAPITU

Red Catalana.

—Rápít del Turó Park.

—Exprés de Vallvidrera.

—Correu del Saturno

Park.

—Mixte de les fires de la Barceloneta.

—Tren de la llet (admet càrrega).

—Tren-ca nous.

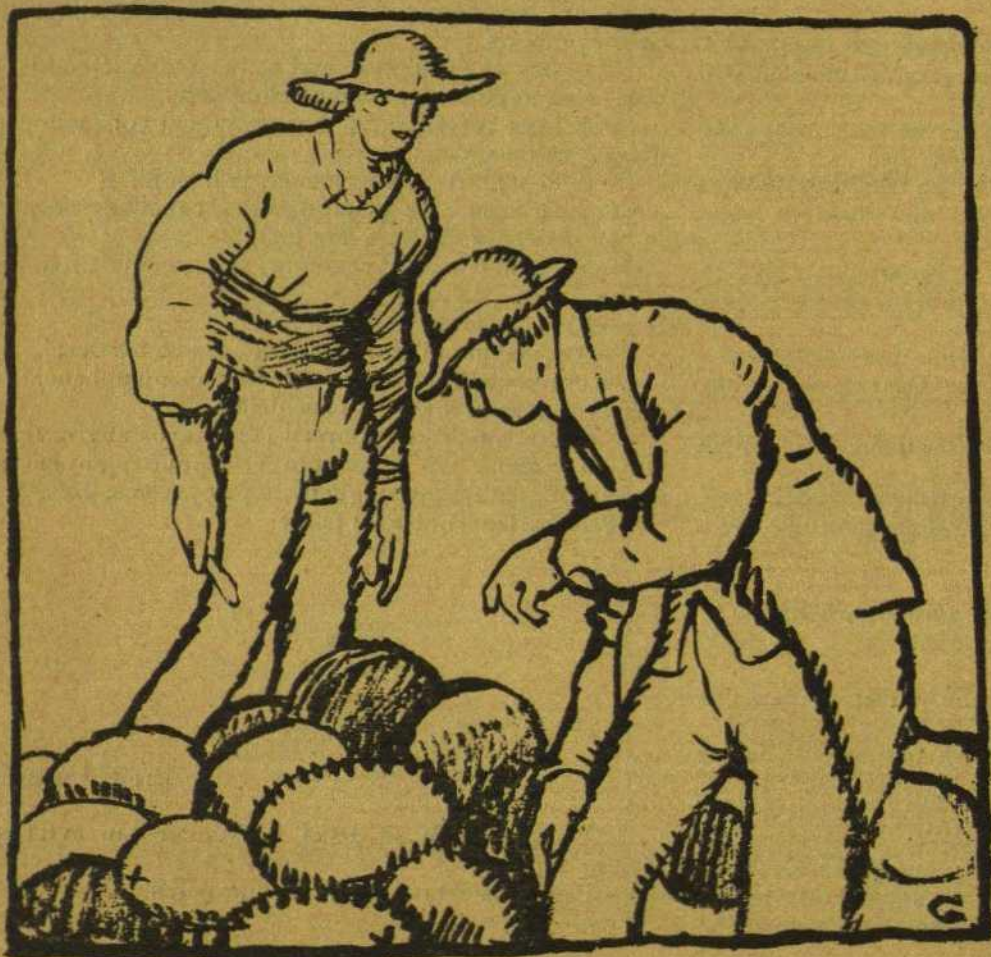
—Tren-ca cames.

—Tren-zilla.

—Tren-pat y riure.

Es o no un bon servei?

Dijous, 26.—El superlatiu actor *Eduart Giraudier* se fa tallar, per aquest hivern, un frac morat, que será el punt de carmetlo de les medames.—En la *Casa de América*, el guapo secretari *Rafaels Vehils* canta la romansa del *Oh, paradise* en forma de conferencia. Els colten la conferencia persones tant agradables y ben vestides com son el *chico Reinoso*, en *Dionís Fabri*, el *bello Casas Abarca*, justament adorat per totes les uruguaïes; el *pollo Atmella* en *Minguella* y altres nombrosos admiradors d'en *Cristófol Colón* y de *Don Pánfilo Merengue*.—Per estrenar vint trajos, ningú com

—Tatxim aquest.

—Que no va sortir bo el d'ahir?

—No gens; era podrít, y'l vam haver de dar a un pobre.

excelsament tornejada *Pepita Conde*, les primeres pesantynes de l'Edén.

Divendres, 27.—La matemàtica inexacta, o vegin sinó. Diuen que l'ordre dels factors no altera el producte, però amb això de la vaga ferroviària es indubtable que els factors alteren l'ordre de sortida de tots els trens. —En ple carrer de Pelai estrenyem la mà y contemplem les pantorrilles de la despampanant *Vaquera chica*. —El telégraf ens comunica qu'ha estat un èxit a Madrid *Le petit café*, d'en Tristany Bernard, l'obra més divertida que s'ha fet desde molts anys ensà. En te l'exclusiva per Barcelona l'aplaudit actor *Paco Villagómez*, que ve a trevallar a *Eldorado*. Amic *Don Joan Gumà*, que sigui l'enhorabona. Ja sabrà lo qu'es moneda. —*La Rosalía* del carrer de la Princesa ha guillat amb un barber, qu'era precisament el qui afeitava al senyor Josep, ric protector de la fugitiva. Preneu experiència, inexpert jovent! —Ens visita el gran escriptor americà *Vásquez Yepes*. Firmem en el seu àlbum.

Dissabte, 28.—Arriva per correu a les nostres mans una deliciosa traducció francesa d'un anunci insertat en una revista barcelonina que's diu *El Heraldo Artístico*. Diu així, en castellà:

«*Se ponen á la disposición de los agentes y empresas a partir del 5 de Agosto. Dirección permanente. Café Español. Barcelona, España.*»

Traducció francesa:

«*Se pose a la disposition des agents artistiques et des empresarios partir du 5 Août. Direction permanente. Café Español. Barcelone. (Espana).*» Val la pena de copiarho. —Reunió magna del personal de PAPITU pera comensar els preparatius del Calendari pera 1913. Serà immillorable, o sinó ja ho veurán. —En *Eldorado* la gentil cançonetista *Lluïsa Batistini*, fent monades, ensenyant bona carona, cantant amb garbo y vestintse arxichic, obté un espléndit succés. Es de les cantants més refinades y gracioses qu'hem vist per els escenaris de varietés.

Un Tenorio burlat

En Joanet es un jove correcte, fi y atent y te fama de ser un modern *Tenorio*... però a la inversa. Les noies, segons confessió propria, se moren per aquell amet tan distingit y tan busó, y amb unes pretensions que les recullirien encar que fos a títol de préstam més que quatre tipus fanfarrons amb més fums qu'un de la creta bo y passejantse per aquests carrers fent el paya.

Al entrar al *Casino* els amics el saluden amb aire de respectuosa admiració, puig casi tots ells coneixen el secret de les seves conquestes, *veritables* conquestes que cristian la seva vanitat y produeixen certa enveja a alguns.

Empró está vist que la felicitat no pot ésser mai completa, ja que tot sovint venen a perturbarla les raïetes dels envejosos qui amb ses mesquindats procuren igualirla...

—Vaja—li deia l'altre dia un d'aquests a n'en *Juanito*,—tu amb tantes pretensions com tragines, no ets més que un pobre xicot; així tal com sona, y estic convensut de que aquestes *aventures* que tant sovint ens contes son pura ficció. L'afany desmesurat de donarte *pistu* te fa dir bastantes tonteries, y me jugo lo que vulguis, ja que de tant guapo te les pintes, que no ets capàs de portar a bon fi una *conquista* fácil amb una d'aquestes dones que proporcionen la felicitat per hores.

En *Juanito* acceptà el *reto*, y tal dit, tal fet, la posta's formalisà y tot seguit se posà mans a l'obra, dedicantse'l nostre *héroe a fer sort*.

Eren les deu de la nit y'l camp d'operacions fou l'animat carrer de l'Hospital. L'amic envejós, atent a quant succeïa y amb l'afany de guanyar la posta, el seguia a una prudent distancia.

La conquesta no tardà molt en presentarse, y després d'alguns instants y previes les proposicions y contractes de rigor, desaparegueren pel fons d'una fosca escaleta, radiant de satisfacció ell y amb cara de joia ella, mentres l'envejós comensava a témer per la seva aposta...

Passà una hora, y pel portalet apareix novament la figura d'en *Juanito*, satisfet y content de la seva sort.

Se dirigeix al *Casino* per explicar la victòria obtinguda. Allí l'esperaven tots els companys, desitjosos de conèixer amb tots els ets y uts el resultat de l'*aventura*.

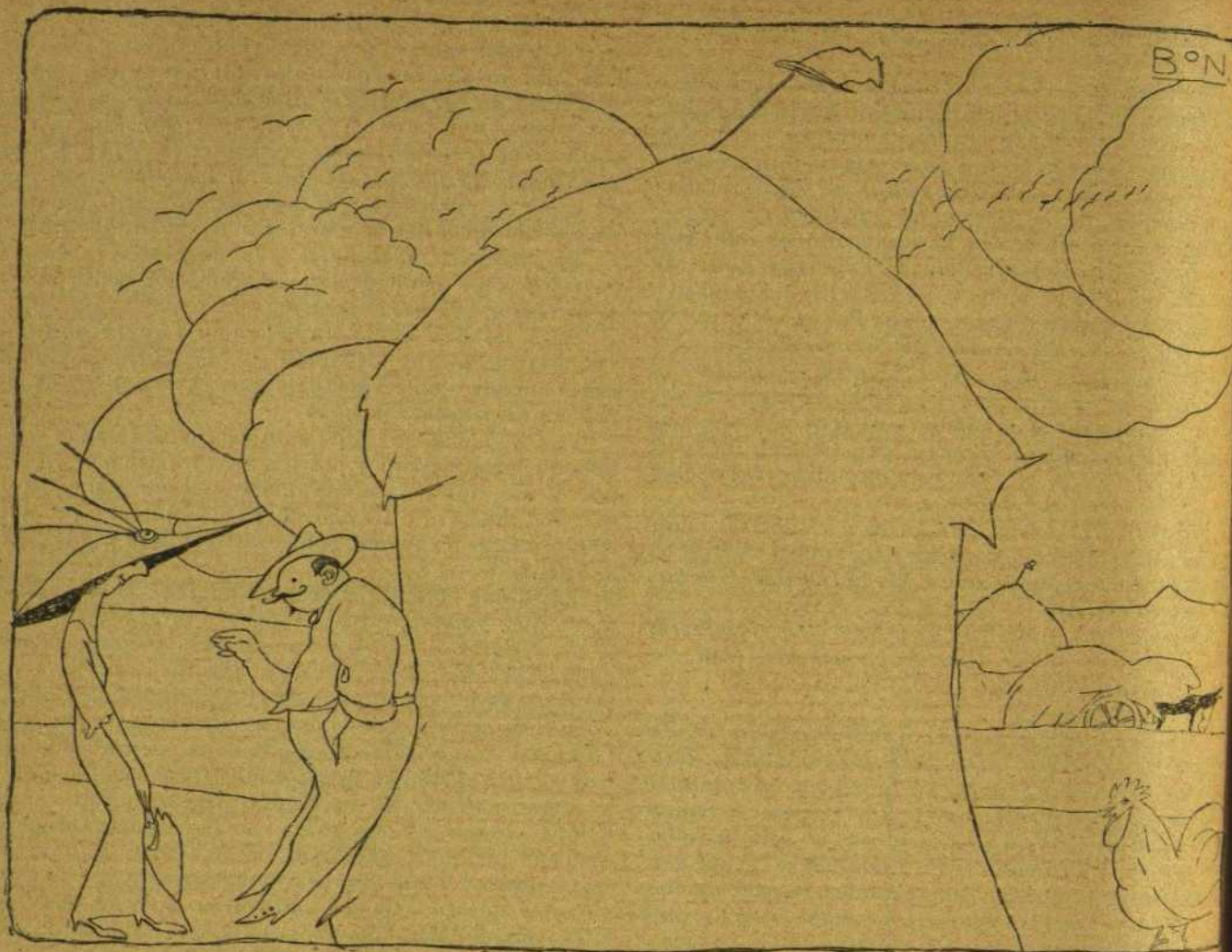
Ell els explicà que al fixarse en les seves gracies l'hermosa *pecadora* quedà empenhada, oferintli son carinyo *gratis et amore*, proposició—continuà—que vaig acceptar entusiasmat y boig d'alegria. Ja en la seva cambra, comensà a ferme tota mena d'ardentes caricies que sols una dona enamorada sab imaginar, cobrintme materialment amb sos brassos de manera tal que no veia més que uns ulls qui amb mirar apassionat m'ensenyaven un món desconegut de felicitats; y així he passat una hora ditxós y amb la perspectiva d'una aposta guanyada.

Pera celebrar sa nova victòria va convidar als seus amics amb un sopar, que de bon grat acceptaren, mes al presentar el mosso la factura se posà mà a la cartera y quedà fret, restà un moment confós com si l'haguessin trovat *infraganti*, donantse a la fi compte de la falta de la cartera y un valios relloj de or, que aquella dona enamorada s'havia cuidat de fer desaparèixer en els moments que la felicitat d'en *Juanito* arribava al extrem.

Llaminadures

Son, sens dubte, totes les noies, sense respectar edats, les que fan més consum de llaminadures. Les noies son llaminereres per excelencia; elles per qualsevol objecte que tingui una mica de deix de dolor se ubriaguen d'alegria. Veureu les modistetes a colles qu'avants d'anar a cusir van a càl confiter a comprar cinc o deu céntims de caramelos o bombons, que reparteixen des-

—Ja veurá, senyora, anem al gra, que aquí ja tenim la palla.

prés com a bones germanetes y amb gran gatzara; per elles el ficarse un caramelo a la boca al entrar al taller constitueix el millor alicient pera passar la tarda damunt del tamburet. Les raspetes també; hi ha vegades fan plorar la mainada de la casa pera que'ls donguin bombons, y al anarlos elles a comprar se queden la millor part. Y qui diu modistes y criades vol dir totes les demés.

A una noia petiteta, per medi de les llinadures se li fan fer moltes coses d'un modo senzillíssim; si plora se la fa callar; si está trista se la fa posar alegre; se les fa anar a col·legi y fins els menja-criatures les fan ficar al sac sense que diguin res. No's pot dir lo mateix de les noies grans, encare que siguin més llinadures, y per lo tant els agradin les dolços més fortes: son molt refractaries a acceptarles; casi sempre diuen que no, si son discretes y tenen vergonya. No obstant, ben presentades les coses, les prenen totes. Si a una noia, per exemple, que passi dels vuit l'alegreu y l'afalagueu, sentli recordar les delícies de l'infantesa y evocantli aquelles diades de Nadal, de Totsants y de Pasqua amb aquelles plates de dolços, panellets y neules que devia menjar-se amb goig immens, ha de ser molt insensible aquella noia que no's commogui y no s'enllamineixi. A aquella noia se li pot dar desseguit un caramelo y no hi ha por de

que'l rebutgi; quan se l'hagi menjat pendrà igualment una atmetlla d'Arenys; després una pera confitada que menjará a trossos; y finalment, ben enllaminada com estarà, acceptará un bon melindro calent y sortint del forn, que se'l empassará sense deixar-lo refredar.

Un jove pastisser, y per cert no molt corrit, va a guiar cerciorarse d'aixó, alcansant més de lo que desitjava. Dit jove, portant aquest propòsit, sempre anava proveit d'alguna friolera que tenia a punt pera fer algun present a les noies.

Un dia agafá pel seu compte a una veineta seva comensá a ferli provar, després de molt enraonar, diversos dolços; la veineta, qu'era bastant aixerida, se anava cospint, impacienta. Per últim li oferí'l millor melindro de la casa y ella va exclamar:

—Fins ara! Però, home, si ja m'han passat les ganes que no tenia res d'ardent. Li va fer menjar bombons, confits y galetes amb molt dalit; y després ja l'obsequiava amb el seu millor melindro, però ella va refusar-lo dient: —Peró, aont vas amb aixó tan petit? Si no'm toques als llavis!

No va perdre la fe per aixó el jove pastisser, però vegé que's perdía per ferho massa be. Y va provar altre cop, confiant molt amb l'èxit.

Aquesta vegada va topar amb una noia molt sandun-
guera, amb cara de prunes agres, però amb molta sal y
capàs d'engrescar a tothom; doncs va anar mal guiat.
Al presentarli ell alló qu'havien deixat les altres, excla-
mà ella amb gran pena:

—De molt gust me ve'l teu present, però no'm con-
vé; figúrat que demà farà cinc mesos que m'en vaig em-
passar un d'igual y encare no l'he pahit.

Teatres y Concerts

Tivoli.—La Alegre Polonia.—El darrer dissabte les
furies dels *morenos* se desencadenaren a consecuencia
de l'estrena d'aquesta nova pomada vienesa. Recristo
pare, y quin difunt que'ns varen servir! El públic, amb
sobrada raó, se va ficar desde les primeres escenes; la
clac, pretengué salvar alguns números. Res, cap a din-
tre. Y no hi varen valguer els esforços dels voluntari-
sos comediantes de la casa pera fer nedar la criatura.
Vagin refiantse les empreses del èxit de les derrerres
operetes!... Es un bon concell: tot lo que val la pena,
vienés, ja està fet. No cerquin més, que lo que'n resta es
vianda tant passada com la que'ls hi obliguen a pendre
a Madrid els *genios* d'«Eslava», «Apolo» y altres ma-
gatzems de la Vila del Os.

Romea.—El pobrecito Juan.—Ho hem dit cent voltes
y no'ns cansarem de repetirho. El camel
més gran dels temps presents es don Gre-
gori Martínez Sierra, candidat a l'immor-
talitat del cursilisme. El senyor Martínez
Sierra, d'haver nascut senyora, encare
brodaria llores amb canyamàs de mil co-
lors. Com autor, tots hem patit aquell
idili de mongetes... tendres, *Canción de
cuna*, aquell flato ocasionat per la lectura
de la *Magda*, que li diuen *Primavera en
Otoño*; *Lirio entre espinas*, qu'es un esper-
pento a tall dels qu'escribia l'Eguilaz; com
a traductor, *Triplepatte* n'es prou pera
desacreditar a un home... Y aquí ho tenen,
a Madrid vinguen bombos y prodigarli alló
de *¡qué preciosidad!*... *¡es un encanto!*...
¡qué tío escribiendo!... Ni tal aca ni tal ba-
rraca. Don Grego, es un merengue... Re-
corda els figurins que's veuen a casa dels
sastres dels pobles, enganxats a la paret
amb pa mastegat, en els que's veuen tra-
jes de l'any de l'exposició y cagadets de
mosques. Doncs be, *El pobrecito Juan* re-
corda a n'en Selgas, l'il·lustració *Ibérica*...
els polissons de les senyores... y les odes
del benaventurat Grilo. Prou de cursilis-
me!... Prou de Martínez Sierra! Pro...o...ull!

Apolo.—Continúen els èxits d'aquesta
companyia. Darrerament, l'Ensenyat ha
triomfat amb un melo.—*Un bandido del
gran mundo*, com aquell qui no diu res,—
que compleix amb tot lo qu'exigeix el
gènere predilecte de l'empresa. Es inter-
essant, ho fan be y s'hi passa entretingu-
dament l'estona. Qué més volen?

Lirico.—Hem tingut ocasió de veure a l'*amateur*
senyor Artigas, jove de casa bona que's dedica al en-
trebanat art de fer comedies. Lo mateix en *El Abuelo*
qu'en el *Sherlock*, el senyor Artigas demostra que sab
ont te la ma dreta, que posseeix condicions y que sab
entendre al públic. Es indubtable qu'en l'*Artigas* hi ha
un actor. Així al menys ho va comprendre'l públic, que
l'ovacioná. La companyia continúa essent admirada
p'el públic paral·lelstic.

KEIFFER.

Darrers arribats

—En qué se sembla una criatura de mamella a una
que ja parli?

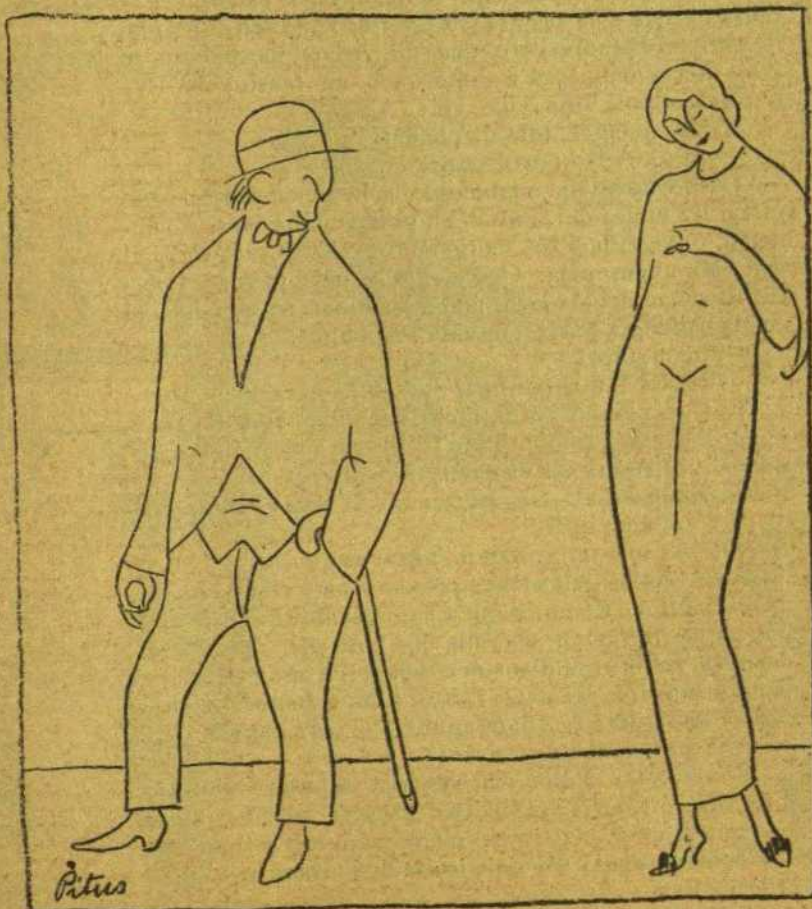
—En que l'una mama per aquí, y l'altre mama per
allà.

—En qué se semblan els tomàtecs de fora y els de
ciutat?

—En que's menjen.

—Qué fan mal fet els pescadors de platja?

—Es... tiran l'art.

Ella.—Fas molt mala cara, noi.

Ell.—Ja veuràs, aquesta nit m'ha arribat un foraster que no m'ha deixat actuar l'ull.

La primera bogada

Les darreres fulles!... Tots els que fan sonets sentimentals y elegies literaries dedicarán aquests dies el seu lirisme a les darreres fulles que cauen dels arbres y que van cantan per les carreteres y els jardins la causa de la seva agonía. Are me recordo d'una caricatura francesa. Una *midinette* guaita perplexa una estatua masculina sense altre indumentaria que la fulla de parra. La *midinette* se fa aquesta pregunta, veient que al peu de l'estatua la tardor ha posat una catifa de fulles seques: «La darrera fulla!... Vejam, vejam si cau.»

Y per qué no tenim de preocuparnos de les primeres fulles? La que la *midinette* confiava fos la darrera en caure, va ésser la primera fulla que feren servir pera'l seu us particular els primers homes. Però, aquella fulla de parra, cóm havia arriuat en aquell lloc?

La Bíblia no ho conta, perque la Bíblia no diu més que alló que te de dir, pero es ben cert que quan Adam y Eva contragueren les primeres nupcies, no pensaren pera res en fullaragues. Després de dedicarse Adam a saltar y Eva a parar, imitant al Creador descansaren al séptim día y trovaren que alló era bo. Tornaren a mossegat la poma pera agafar forces y altre volta seguiren amb la lluita grecorromana; perque entre les coses que'ls nostres pares primitius feren per primera volta, hi ha la lluita grecorromana.

Mentres els hi durá l'ilusió, els cinc sentits els hi resultaven pocs pera estimarse. Els ulls miraven, les mans tocaven, els llavis paladejaven, les orelles escoltaven la dolça música dels sospirs y les narís flairaven el perfum de pell del Paradís. Però una nit, Adam, incansable, se posá dret y comensá a cantar com un rossinyol a Eva que's dormia: «Vina, vina, vina...»

Eva respongué, tota displicent:

—Dorm, Adam; estic cansada.

Desde aquell día memorable'ls homes foren del sexe fort y les dones del sexe débil pera sempre més. A l'endemá, quan Adam tot sentimental, cridava senyalant al sol: «Mira com puja. Que n'es d'hermós y quina dolça escalfor que donal!» Eva, plena de rubor, s'extengué pel cos la cabellera y avergonyida respongué:

—Adam, tápat.

—Tápat? Y are, per qué?

Eva, comensant la tradició femenina, amb el cansament iniciava'l pudor, pero'l llit paradisiac no tenia llensols, ni Adam usava camisa ni calçotets.

—Adam, tápat —seguíarepetint la seva companya.

—Peró, amb qué?

—Pósat una fulla, Adam, pósat una fulla.

Agafá fulles dels arbres pròxims, però resultaven en excés petites. Comensaren a caminar fins que trovaren una vinya. Buscaren una fulla que anés be, mes fou endebabes. En la casa d'uns micos vegeren una parra, però tampoc serviren les seves fulles. Com si hagués vist un drama de l'Iglesias, Adam animá a la seva esposa:

—Avant, companya, avant.

Y al costat d'una font vegeren un arbre pompós, d'un vert fort, amb unes fulles grosses, com Eva volia. Era una figuera. Adam se n'emprová una y li aná be. Tot content, agafá un dels fruits de l'arbre, una figa, y l'oferí a Eva.

—Te, Eva; aixó pera tu.

Y lligant la fulla amb una arrel fina, ja penjá de la

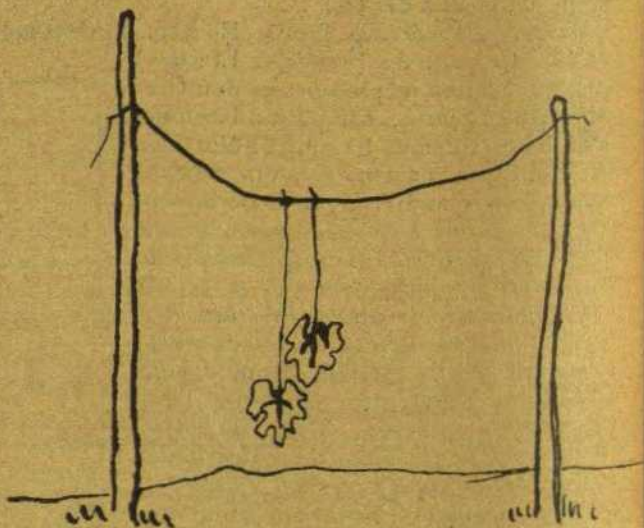
cintura, amb tota cura. Eva feu lo mateix. Així comensá'l primer vestit, la primera moral y la primera temptació. La primera temptació perque Eva, que ja's trobava fatigada, torná a sentir la curiositat devant de la fulla y si be feia la desentesa, quan Adam no s'en adonava ella mirava de reüll sota la fulla. Torná'l desitg y els nostres pares primers tornaren, tornaren... Sort qu'en Tófol no hi era.

Les fulles de figuera —que no eren pas de parra com se diu— al cap d'uns dies estaven brutes; y com sigui que Adam y Eva no trobessin en el seu passeig cap altre figuera, meditaren sobre lo que podrien fer. Eva, que ja se sentia dona de sa casa, encara que no's tinguessin, tingué una pensada.

—Y si les rentéssim?

A la vora hi havia un rierol. Eva s'agenollá. Adam d'espatlles, li entregá la seva fulla y aviat Eva comensá a cantar, tot rentant els verdosos primers tapa-cúes. Mentres, ell plantava dues vares, penjanthi una arrel tall de filferro, y quan foren rentades les fulles, Eva les enganxá curiosament pera que se sequessin.

Peró per més que feren, a les fulles hi havia dues taques que no s'en anaven. Era la taca del pecat original. Encare que males llengues diuen que no se sab es que les taques no s'en anaren amb la rentada o be que'ls nostres primers pares tornaven a embrutar les fulles sense donalshi temps pera secarse.

Tot jugant

Jugant a cartes un día va dir el senyor Llabrocs:

—Esser rei m'agradaria sempre que fem aquets jocs. Y respón una xicota

amb la més gran bona fe:

—Doncs jo voldria ésser *sota* sempre que jugo amb vosté.

—Está ben col·locat vosté?
| Sí, però no puc moure la pessa.

De la Vida Alegre

Arrivada la tardor y deixondits del marasme del estiu, estem en l'aixugat y tornemhi de cada any en aquest temps, en plena reobertura, continua *reprise* y sorollosa inauguració.

L'Amor fàcil y rialler ha fet entrada d'automóvil silià, com en temps passats la feia de cavall d'aquell país, y, obert de brassos y cames se va oferint als barcelonins, que no saben com correspondre.

Ni Atenes en el floreixement, ni Roma en la decadència, ni Bizanci en l'entretemps, havien disfrutat tant y amb tots els sentits com Barcelona disfruta de tots cinc en aquesta tardor qu'hem comensada y en l'hivern que comensarem a no *trigar gaire*.

Barcelona dels magatzems, de les fàbriques, del Aixamplis y la Reforma, de les vagues ben fetes, del comers y de l'industria, es també una de les ciutats més alegres del món y la més corrida d'Espanya, a quina proporciona, com a producte d'industria, la *coupletista* catalana y el tipo d'empresari, tan famosos per aquestes provincies.

Una ullada expressiva per tots els Cafés-concert ens donará idea del nostre benestar y ben viure.

L'*Edèn Concert* torna a ésser lo qu'era: tothom está en son lloc com en una barricada y a darrera hora de la

nit aquell *foyer* enlluerna; no observem cap deserció ni hi trovem cap falta.

Tots, rodejats d'un *coro* de divinitats, celebren la petita bacanal diària que com a bacanal barcelonina es arregladeta y fins alimenticia. La *Zasá* hi fa un goig eminent y la pomposa *Monterde* ho presideix tot amb la seva llarga experiència.

L'*Alcázar* va agafant l'aire íntim que tant be li escau, y en el seu ambient sicalíptic, mantingut com un foc sagrat per la *Julia España*, la *Rosalito*, la *Norma*, las *Perlitas*, el *Trio Libertad* y la bella *Campeoni*, hi troven consol desde'l burgés més exigent y refinat, fins al últim aprenent del ofici.

Passem per *La Buena Sombra*, y ens trovem amb l'encant de les *Delmonte* cada día més completes, més integrals en la galanteria, cada día més *Trio*, y com més *Trio* més m'enganyo que diria en Font y Laporte. Aquell *foyer* de la *Buena* será sempre un asil pels expatriats de totes les nacions, doncs s'hi parlen tots els idiomes y s'hi confonen totes les llengues.

Aquets Músic-halls, ja consagrats per la fama y forma't part de l'història turbulenta de Barcelona, s'han vist augmentats considerablement aquesta tardor; tant, que'ls que com nosaltres els hem de tenir tots als dits, ja's pot dir que'ls tenim grossos si ens hi caben.

Royal Concert, gran local, amb palquets pel tacte y contacte; *foyer* pera comentar, butaques pera seure y pista pera la dansa, será un dels llocs més concorreguts pels tranquils barcelonins que vulguin fer grimegia un xic allunyats de la família. Fins are, a més d'una dotzena de dones guapes y decents, hi hem tingut a la *Maja*, fresca y oberta com una rosa, y a la *Majita*, graciosa y enjogassada, excel·lent artista que brinda aquells quinze anys seus a tothom qui sábiga apreciarlos. Hi actúa tant bé de gran estrella l'escultural *Angelita Ero*, quin elogi se fa no més que anomenantla.

El *Gran-Concert del Recreo*, artístic y ben engiponat bordell que te un caient de picardia y *abarraganamento*, molt digne d'ésser vist y viscut per qui li agradi.

El *Teatre Arnau*, de gloriosa memoria y magnífic *foyer*, aont hi trota *La Gacela*, hi canta *La Cicada*, y hi riu, salta y s'hi distreu admirablement aquest prodigi de l'art excèntric que's diu *La Monná*.

La Gran Peña, l'antic café cantant que tot corrit barceloní d'are recorda amb gust per haverhi fet les primeres armes y havershi trovat amb son pare.

Avui hi tenim a *La Cachavera*, que s'hi mira als *morenos* d'un a un y se'ls menjaría de deu en deu.

El *Petit Moulin Rouge*, que sembla una gabia amb cigales que hi canten y grills que hi xerriquen brunzents de l'escalforeta natural y postissa.

L'*Olympia*, avans *Gayarre*, aont hi ha fet una brillant *reprise* l'aixerida Gabby Elier, junt amb un esquadró de beutats que agraeixen tant una mirada com d'ues.

El *Gran Casino Nice*, immensa pista amb tablado y palquets, en ple carrer del Tigre, aont hi ha anat a amagar els seus amors la celebrada *Mari-Àlis*.

El *Palais des Fleurs* del carrer de l'Hospital, el *Pay-Pay* del carrer de Sant Pau, la *Suerte loca* del carrer de l'Estrella, l'*Alhambra* del carrer Nou, l'*Hechicera*, etc., etc., deliciosos llocs d'esbarjo y educació, aont qualsevol fill de veí que no disposi de minyona a casa

Mlle. Napierkowska

s'hi pot fer servir per tota una *camarera* complascent y amable, que després de la propina el convidarà a ballar y a lo que resulti com en qualsevol casa de senyors de preu; la Societat *Mendizábal*, aont a més del luxe de les cambreres hi actúen la Suzy, la *Celia de Manterry*, la *Navarrito*, y fins are la *Carmen més Morena* que mai s'hagi vist en aquell tinglado, amb uns ulls que prometen coses tan extraordinaries que per *corrits* que siguem no'ns atrevim a demanar.

Qué més volem els barcelonins amb aquest be de Deu cantant, ballant y folgant?

No volem gran cosa més!

Sols fem un prec als nostres distingits llegidors de tot el Principat: Que vinguin a ajudarnos! Y que vinguin sovint, perque aquí, contat y debatut, toquem a set per barbal!!

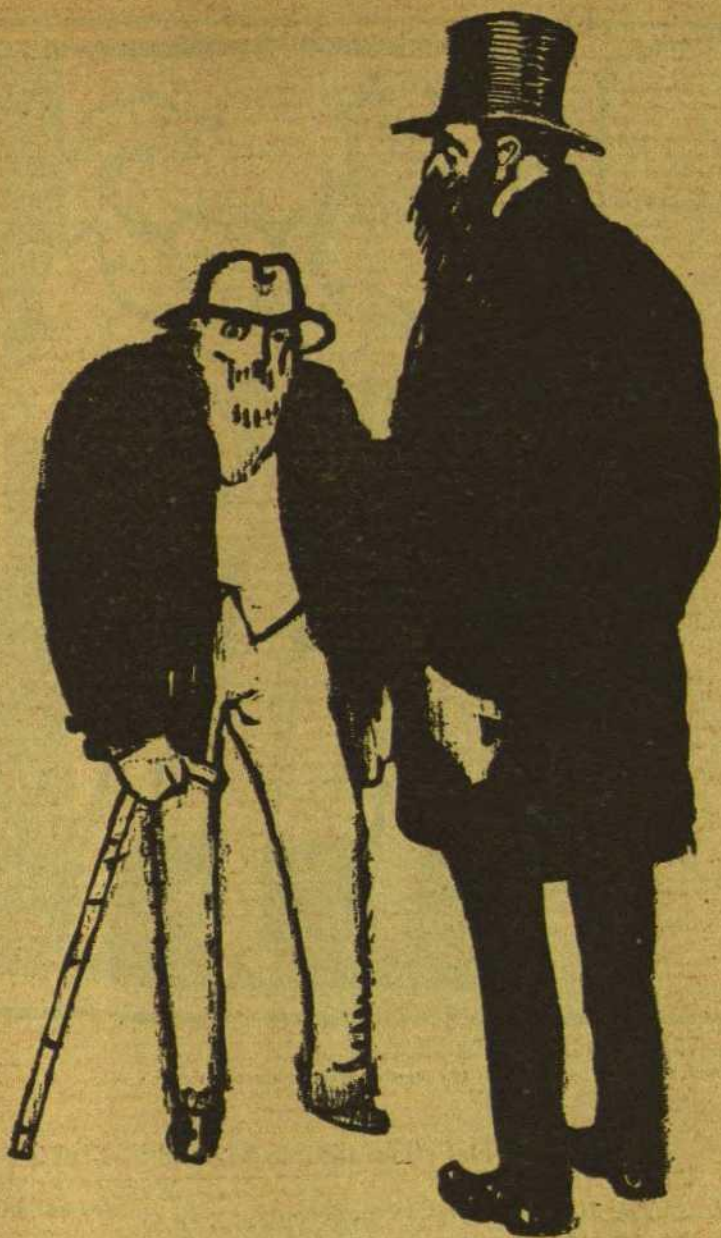

Elogi de la Costa de Llevant

Escaienta y riallera es en veritat la Costa de Llevant amb la seva carretera blanca com te per obligació, el seu mar blau com te per costum, y les seves gents alegres com tenen per convenient.

La floralesca Badalona, el sarauista Montgat, la tartanera Ocatà, l'aristocràtic Masnou, la catalanista Vilassar, el tropical Premià, el fumat Mataró, la pintoresca Llaveneras, l'acaramelada Caldetas; la clerical Arenys, el conseqüent Canet, el rellotger Sant Pol, la contrabandista Calella, l'apacible Pineda, la randista Malgrat y la helénica Blanes, sense oblidar el musical Lloret (playas las de Lloret—dichosos los ojos qu'et vuelven a ver), pobles y viles y ciutats, florits o granats o les dugues coses a la vegada vora del mar Mediterrani, son qui més qui menys veritables perles enllassades per un ferrocarril que si porta un aire de progrés per afegir a la alegria natural de la costa, no hi porta amb menys entusiasme cada festa una veritable llegió de promesos que han triat les flors perfumadores dels seus cors joves y sensitius, en un verger de tanta anomenada y tan justament reconeguda

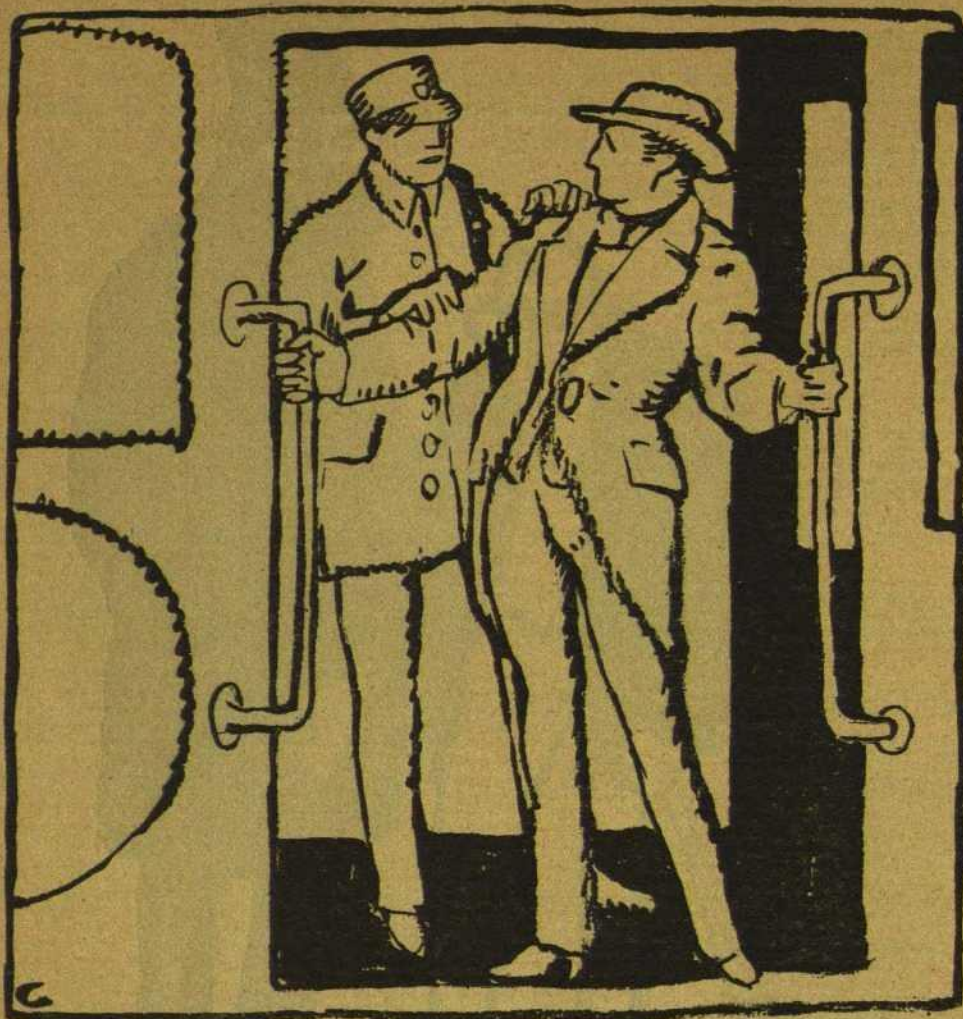
Are amb la vaga de carrilaires semblava que s'hauria d'estrancar per uns dies aquesta alegria que te per convenient tenir la gent de la Costa de Llevant y que secunda la llegió de promesos de que hem parlat are mateix y totes aquelles persones que s'honren seguint y resseguint aquell aixam de perles. Però una vaga de carrilaires, gracies a Deu no estronca les gracies naturals, y sobre tot quan aquestes gracies naturals tenen una carretera aont els bronzents automòvils hi corren com per un saló encatit. Ha vingut la vaga de carrilaires, estimats llegidors, y heu de saber els qui no heu tingut ocasió de saberho avans, que si l'alegria de la Costa de

—Tota la vida he sigut anticlerical, a vosté ja li puc fer aquesta confidencia.
—Doncs confidencia per confidencia, jo li diré que he sigut geperut tota la vida.

Llevant se comunicava d'un poble a l'altre y arribava a Barcelona per medi del ferrocarril, are te l'honor de comunicar-se la mateixa alegria per medi de la blanca carretera, recorreguda d'un cap del día a l'altre per cotxes, tartanes, carros, automòvils, bicicletes, tricicles, tandems y diligencies.

Y així no s'es estroncada l'alegria. La llegió de promesos s'en va cantant a cercar la llegió de promeses de vestits clars que fan randes y llegeixen a l'Apeles Mestres, els negociants fan el seu negoci amb la rialla als llavis, les tabernes despatxen alegrement les seves begudes en abundancia y viu sempre esperansada l'escaienta y riallera Costa de Llevant amb la seva carretera blanca com te per obligació, el seu mar blau com te per costum y les seves gents alegres com tenen per convenient.

—Perdoni, jove: are parará y la baixada es per devant.

—Home, havent de parar, tant li deu ser per devant com per darrera.

Del "Heraldo de Madrid"

L' *Heraldo de Madrid* ens fa la competència, y en el número del día 19 del corrent escriu lo següent, que amb molt gust publiquem:

«EXTRAVAGANCIAS.—*Juegos inocentes*.—En la corte de un reino situado en la Europa central, y cuyo nombre reservaremos por aquello de que es muy feo señalar, ocurre la escena.

La Reina, rodeada de varias damas y damitas nobles de su servicio, está en un salón del alcázar.

La Soberana y las damas toman te y hablan de los encantos de la vida campestre.

Una de las damitas, preciosísima joven, se muestra verdaderamente entusiasmada y exclama con un suspiro, alzando los bellos ojos al cielo, inexorablemente gris:

—¡Ah! ¿Por qué no habré nacido pastora?

—Para casarte luego con el hijo del Rey, como en las operetas—dice sonriendo la Soberana.

—Majestad: el sentimiento que he expuesto es sincero; me enamora la vida pastoril... los corderitos... las vacas...

—Apostemos á que no sabes ordenar una—interrumpe la Reina.

—Mejor que el mejor vaquero de los de la Real Casa—replica la damita.

La Reina cambia de conversación, y al poco tiempo despide á la tertulia.

Al día siguiente están reunidas con la augusta señora las mismas damas y la señorita de las aficiones pastoriles en un hall de la planta baja del palacio.

A poco de servir el te penetra en la estancia una lugareña endomingada conduciendo una hermosa res vacuna engalanada con flores y lazos.

La elegante bestia, que no tiene hábitos cortesanos, lanza mugidos tan estrepitosos como lamentables.

—Veamos tu habilidad—dice la Reina á la señorita aspirante á pastora;—vas á ordeñar esa vaca.

Resueltamente, la señorita acerca un taburete á la res; tantea para los comienzos del trabajo encomendado; hace con la marfileña mano fuerte é inútil presión; vacila, y, por último, pregunta á la rústica conductora de la res:

—Pero esto... ¿cómo se hace?...

—Señorita—replica la interpelada, entre una explosión

general de risas:—¡si es un toro!

Y visto está: cada uno se divierte como puede en las cabañas ó en los regios alcázares.»

Recorts de festa major

Som a la festa major de Badalona, en plena Rambla, entre les instal·lacions diverses que hi acostumen haver n'hi ha una de vestes fixes. Un bon home paga els deu cèntims disposat a veure la batalla de Waterloo, mes a l'anar a mirar s'atura y exclama dirigintse al propietari de l'instal·lació:

—Mestre, torneume els diners, que jo no hi miro per aquí!

—Be, però per què objecta el negociant.

—Doncs perquè teniu pels a l'ullera.

Epigrames

—Venia a comprá una pessa
que sigui de fil, don Gil.
—Ai, filla, no puc servir-la:
la que'm queda, no te fil.

* *

A la noia d'en Batista
l'ensenya'l mestre Mariano;
aquest li toca'l piano
per fer-la ser cupletista.
Ella es dura de pelar,
pro'l seu mestre es dels astuts,
y en menos de cinc minuts
s'ha proposat ferli entrar.

Endevinalla

N'hi han de curtes y groixudes;
n'hi han de primes y molt llargues;
pro totes del cap d'amunt,
d'allà ahont fa la rebaba
(qu'es lo qu'entra més endins),
solen estar foradades.
Quan se porta ben encesa
la punta está humitejada;
si se te molt rato a dins,
a voltes hasta regala;
si no's neteja sovint
no fa gaire bona flaire;
els homes (quan no la usen)
la porten molt amagada,
y en una bossa de pell
alguns la porten ficada.

(La solució al número vinent)

Solució al número passat

EL MORTER Y LA MÁ DE MORTER

CORRESPONDENCIA

Meno.—Aprofitarem lo que bonament podem.
Maceo.—Vosté sab lo que li va costar a n'en Maceo l'anar contra lo que vosté voldria que critiquejéssim.
Lluís R.—El senyor precedent ens envia una crítica acerba contra una venerable institució, y vosté ens n'envia un altre contra un altre. No'ls podem servir ni a l'un ni a l'altre.
Jordi A.—Se veu que vosté no tenia els diaris tractats. Son, com tot lo d'aquest món, una mentida. No extranyem lo que diu dels correctors de proves. Fa molts anys que'ls coneixem a n'aquests senyors. Li agraïm molt l'ofertament dels follets. Expressions a la Nita.
Aliciófil.—Lo qu'ens envia va sortir al nostre PAPITU en forma de xisto.
Catacrec.—Si mossén Pollastre s'en va a fora, no será pas per por de competència. De segur que allí ont vagi no li faltará lo seu.
Pit-alt.—Créguim, senyor Pit-alt, que sentim molt no poder publicar lo qu'ens envia d'aquell senyor de la Defensa Social. Es molt gras, no te escapadero. Però cregui que ho guardarem a la memoria mentres Deu ens dongui vida y salut, perque es de lo més formidable que s'ha dit, y amb tot y qu'es verament inusitat y fora de mida, creiem, com vosté diu, qu'es rigurosament històric.

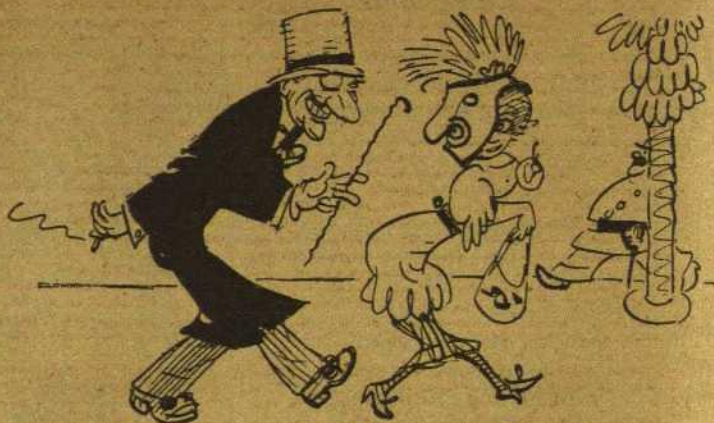
Pompadour.—Está be, però es poc interessant.
La-tos.—Hem sapigut el nom y el domicili de vosté. Amb aquests detalls passem a publicar lo qu'ens envia; y com qu'es denunciable y punible, ja farà'l favor d'entendres vosté mateix amb la justícia, que li passarà avís a domicili.
J. del Rusc.—Aprofitarem les endevinalles.
Xirinagas.—Aprofitarem les endevinalles.
St.—Aprofitem les endevinalles, si.
Cigaleta.—També les aprofitem. Sembla que s'ho hagin dit. Al principi que publicávem endevinalles, aconsellats pe'l públic, ne vam rebre unes acompanyades de la següent textual recomanació: «Si te la popularitat de publicar les següents endevinalles, ne y enriaré d'altres.»
Kon-y-Hous.—Ja han sortit en l'extraordinariament aplaudit y comprat número 200.
Bati.—També.
Babé.—També.
K. Ray y Q. Llons (S. en C.).—També.
Leo.—També.
Pac Llonsa.—Casi be també.
Josep G. G.—Potser ne faríem massa.
Victorià Benedicte.—Ens hi pensarem.
J. Selapé.—No li publiquem perque ja n'hem abusat molt de la figa, encare que més n'abusen els nostres estimats corresponents.
N. B.—Es rebuscada.
La-tos.—Llástima que'l final no compensi la fácil y entretinguda exposició del fet.
Srs. Escapa y Fuig.—Molt be.
M. R. D.—Es més brut que'l seu pseudónim.
Bech.—Es molt rebuscat.
Aliciófil.—L'una es gastada, l'altre no ho es tant, però ens portaria molt gasto d'advocat y procurador.
Be.—Ho está molt de be, però es un escarni a la religió dels nostres pares.
Emili Cañas.—Ja comprendrá que nosaltres no ho podem dir, perque després ens podrien dir que som corredors de puntes.
Peri-neo.—Molt be y moltes gracies.
A. Tot Dins.—Aprofitem l'endevinalla.
Borrás B.—No'ns acaba de fer el pes.
Badia.—No son del nostre gust.
Rok.—Li agraïm el cambi de pseudónim. D'aquell treball prim com un tel de seba, vollem dir lo que vosté diu: Lo qu'ens envia es massa brut.
Rasquem.—Procurarem.
Quim Fuscara.—Lo qu'ens envia ens ho han clavat quaranta mil vegades y sempre com autèntic. Se veu que abunda molt.
Sacarelli.—L'aprofitarem.
Juaurech.—Fugi d'aquí, home; ont va a parar? Aquestes coses no's poden publicar.
Sisquet, veí de Terrassa.—No hi tenim inconvenient.
Xisme.—Queda una mica ignoscent, però está ben portat.
Ripartí.—Santa ignoscencial A copia de ser veris potser acaba rem explicant ignoscentades.
Olla.—Vosté escriu molt be. Si vol fer el favor de dirnos el nom li guardarem el secret y li agraïrem. Lo qu'ens envia se publica.
Vapora Correus Espanyols de Pinillos, Izquierdo y C.^a—Agraïm de tot cor l'invitació y desitjem grans prosperitats al nou vapor «Infanta Isabel».
Antiga Llibreria Comas.—Quan haguem de comprar algún llibre, pensarem amb vostés.
Poca cosa.—Segons com se miri es molta cosa, y per aixó ho publicarem.
A. V. A.—No está del tot malament.
Fra Benet.—Caratsus, caratsus, Fra Benet: vostra mercé no sab fins ont pot arribar la barrila. Miri que si publiquéssim lo qu'ens envia!
Un Pap-y-taire.—Está be.
Kon-y-Hous.—Rebuda la seva estimada, ne rebem un altre de igualment estimada amb data 24 del passat. Devem dirli qu'el treball llarg qu'ens ofereix li agraïrem que fos curt y comprimit: el públic vol coses que passin depressa.
J. A. P. I. G.—En qué se semblen els llegidors de PAPITU als sillons del Saló Catalunya?—En que se'ls aixeca l'assiento. Molt be.
Higea.—M'agradaria véure'l director d'un periódic com aquest y vejam qué faria amb els treballs com el qu'ens trasmet.
Ximple.—Está tan ben escrit com vosté vulgui, però tractantse de la personalitat de que's tracta no'ns hi podem ficar.

L'HUMOR EXTRANGER—LA DONA QUE COMPRÉN ALS HOMES

L'èxit de l'enquesta del *Matin* amb el tema l'home que comprén les dones, ha incitat a *Le Rire* a fer una enquesta similar. Heus aquí algunes respostes:

Els tendrets qu'ho saben agrair.

Indubtablement, es la que prefereix l'home reposat... y amb experiència.

Fer creure als cegos que se'ls estima p'els seus bons ulls.

Quan parlen menys es que tenen millors fets.

La dona que comprén als homes es la que sab qu'ells no viuen de l'aigua fresca.

La que sab partir tots els golgs amb els seus companys.

La que'ls hi fa creure que'ls pertany en cos y ànima.

Y quan no se'ls comprén, es... que son del mateix sexe.

PAL-LAS

Diccionario Enciclopédico Manual
— en cinco idiomas —

Cinco diccionarios

EN UNO

POR Ptas. 10

Tamaño 16 × 22 1,526 páginas
4.000 grabados y 165.000 voces

Diccionario completo de la Lengua Española, con las equivalencias francesas, inglesas, alemanas é italianas. Diccionario Biográfico, Geográfico é Histórico. Diccionario Francés-Español, Inglés-Español, Alemán-Español é Italiano-Español.

Conjugación de los verbos en español, francés, inglés, alemán é italiano.

Indispensable á todos los profesores, alumnos, comerciantes, dependientes de comercio y banca, periodistas, abogados, médicos, arquitectos, secretarios de Ayuntamiento y de Juzgado, y en general á todos los que lean ó aprendan idiomas.

Se vende en todas las buenas librerías de España

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DR. M. CAMPS

VIES URINARIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

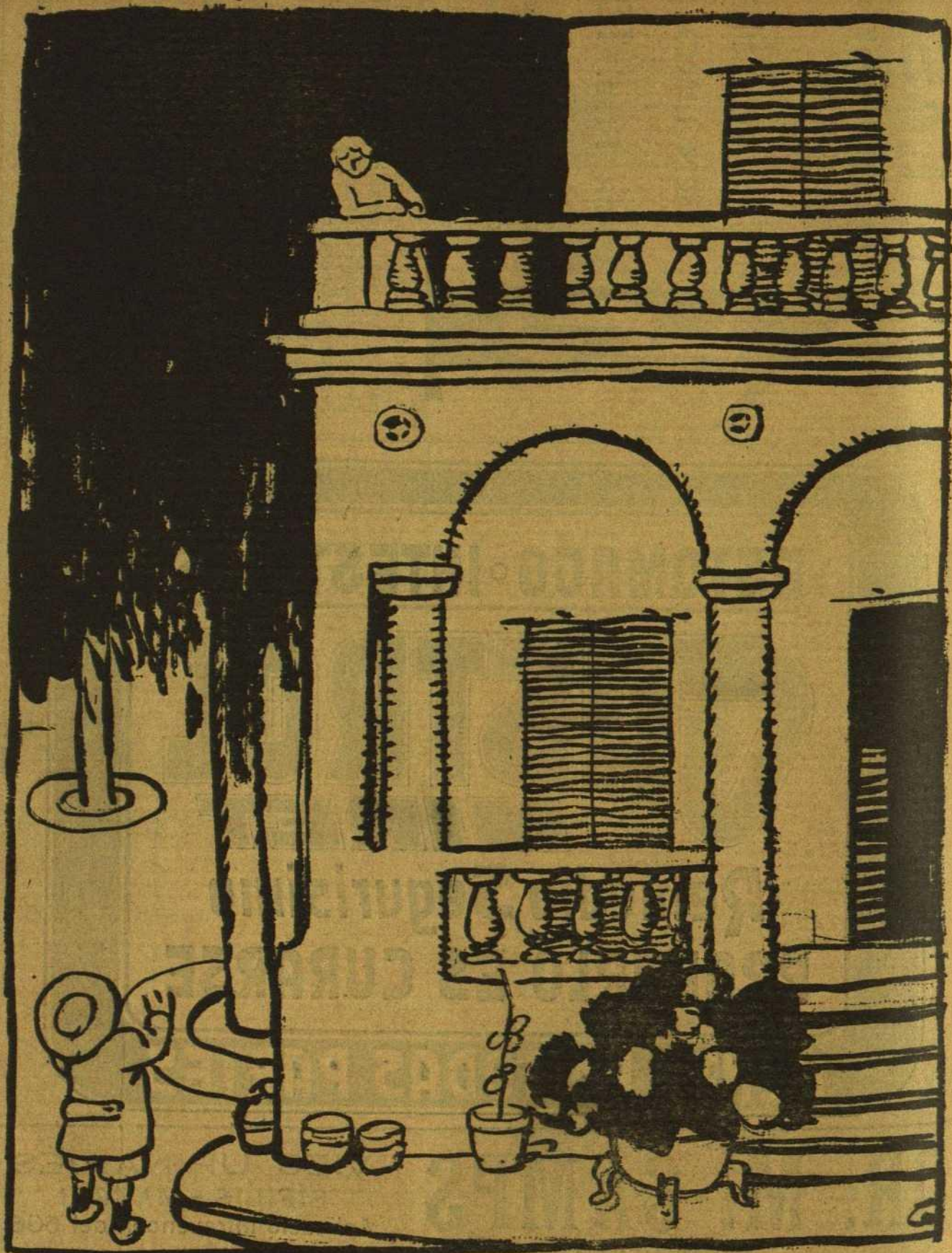
CONSULTA PARTICULAR:

Mendizábal, 6, 1.er - De 11 á 12 y de 3 á 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fustería, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plassa A. López y Carrer Ample)

de 12 á 1 y de 7 á 9 nit

—Que hi ha la mama?
—No, pero puja aqui dalt y veurás ton pare.